

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNAK KOPS
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 123 (5817)
15.
OKTOBRIS,
SESTDIENA,
1988. GADS
Maksa 3 kap.

Pārskati un vēlēšanas patērētāju kooperācijā

Pašlaik mūsu valstī no jauna atdzimst kooperācija. Spēkā stājies likums «Par PSRS kooperāciju». Pamatojoties uz to, jāpātrina pārbūve arī vienā no senākajām kooperācijas formām — patērētāju kooperācijā. Uz to būs virzītas oktobrī un novembrī paredzētās pārskatu un vēlēšanu sapulces rajona patērētāju kooperācijā, kā arī gatavošanās XI republikāniskajam kongresam un XII Vissavienības kongresam.

Paredzēts publicēt patērētāju kooperācijas jaunā nolikuma projektu. Patlaban to pilnveido, ņemot vērā izteiktos priekšlikumus. Šī gada sākumā reorganizācijā kooperatīvo tirdzniecību un iedzīvotāju apvienību vietā nodibinājām Preiļu un Līvānu patērētāju biedrības. Neesam atteikušies arī no domas izveidot Aglona patērētāju biedrību, kuru neizdevās noorganizēt pavisam.

Ko deva reorganizācija? Vispirms — sekmēja plānu izpildi (mazumtirdzniecības preču apgrozības devīnu mēnešu plāns izpildīts par 103,6 procentiem), tuvināja kooperatīvo organizāciju vadību pircējiem, pilnveidoja iedzīvotāju nodrošināšanu ar precēm un pakalpojumiem.

Pārskatu un vēlēšanu laikā ir paredzēts izmainīt pašu biedru iesaistīšanu kooperatīvo uz-

ņēmumu vadīšanā un to darba kontrolēšanā. Kooperatīvās kontroles komisiju vietā kooperatīvajos iecirkņos ievēlēs iecirkņu komitejas. Rajona patērētāju biedrību savienības konferencē plānots ievēlēt padomi, kura savukārt izraudzīsies no sava sastāva prezidiju. Padomes priekšsēdētājs vienlaikus būs arī prezidija priekšsēdētājs. Tas dos iespēju nodrošināt lielāku demokrātiju patērētāju kooperācijas darba vadīšanā.

Paredzēts vairāk priekšrocību piešķirt kooperatīva biedriem. Kopš šī gada oktobra pašu biedriem, kuri nemaksā biedru naudu pilnā apmērā, šīs priekšrocības netiks liegtas, tikai nepieciešams nekavējoties pašu papildināt.

Pārskatu un vēlēšanu kampaņas gaitā tiks dziļi un paškritiski analizēti kāds stāvoklis pārskatu periodā bijis rajona patērētāju kooperācijas darba kolektīvos. Bez tam tiks lemts par pašu biedru izteikto priekšlikumu izpildi, proti — par demokrātiskā tēlaku attīstību, par vadības ekonomisko metožu, saimnieciskā aprēķina un pašfinansēšanas ieviešanu, par pārvaldes aparāta pilnveidošanu.

R. VAIVODS,

rajona patērētāju biedrību savienības priekšsēdētāja vietnieks kadru jautājumos

Izvērtēts LOTOS vienību veikums

● 7. oktobrī Ogrē notika LOTOS vienību republikāniskais salidojums.

Arī no mūsu rajona uz salidojumu devās labāko LOTOS vienību izvirzītie pārstāvji: no Preiļu 1. vidusskolas — V. Patmalnieks («Bumerangs»), A. Ziemeļs («Dzirkstele»), no Preiļu 2. vidusskolas — J. Dorofojeva un L. Ivanova («Eho-88»), no Līvānu 1. vidusskolas — J. Staris («Tempo»), A. Klauža (skolotāja, «Tempo» komandiere), no Līvānu 2. vidusskolas — L. Svilpe («Evrika»), L. Tracevska (skolotāja, «Raduga» komandiere).

Neapšaubāmi patīkamākais moments salidojumā bija uzvarētāju apbalvošana. No mūsu rajona labāko skaitā ir lauksaimniecības vienība «Dzirkstele» (Preiļu 1. vsk.), mini-LOTOS vienība «Cirulītis» (Līvānu 1. un Līvānu 2. vsk.), rūpniecības vienība «Impulss» (Preiļu 2. vsk.). Visas trīs vienības apbalvotas ar Latvijas LKJS CK Goda rakstiem. No 5. līdz 11. novembrim viens pārstāvis no katras vienības varēs doties bezmaksas ekskursijā uz Vladimīru, Užgorodu vai Krievu.

Salidojuma laikā tā dalībnieki nodarbojās arī atsevišķi pa sekcijām — lauksaimniecības, rūpniecības vienību locekļi un vienību komandieri. Lietiško spēļu laikā tika izskatīti un izvērtēti daudzi turpmākajai LOTOS darbībai būtiski jautājumi, kas saistīti ar vienību formēšanu, struktūru, darba apmaksu un organizāciju.

Vēlāk šos jautājumus LOTOS darba organizatori un vienību pārstāvji izvērtēja kopējā plēnarsēdē. MiniLOTOS vienību locekļi šajā laikā apskatīja pilsētu un pat vizinājās ...ar helikopteru.

Mūsu rajona LOTOS vienību salidojumu paredzēts organizēt novembrī.

S. JOKSTE

● Raiba kolhozā labākais arājs šoruden ir Vitolds Cakuls (attēla). Iepriekšējā nedēļā viņš izpildīja 10,5 maiņas normas. Vasarā Vitolds veica kombainiera pienākumus. Rēķinot pēc graudu iekūluma, izcīnīta trešā vieta saimniecībā. Pēc pamatprofesijas Vitolds ir šoferis.

J. SALNAVIESA foto

Tikšanās — diskusija

Šī gada 18. oktobrī plkst. 18.00 Preiļu rajona kultūras namā notiks Latvijas Tautas frontes Preiļu un Līvānu nodaļu pārstāvju, partijas rajona komitejas sekretāru un rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas atbildīgo darbinieku tikšanās — diskusija. Tiek aicināti visi interesenti.

Atklāta vēstule Latvijas KP rajona komitejai

Sākumā gribam lūgt piedošanu Latvijas KP rajona komitejas otrajam sekretāram P. Romanovam un rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājam J. Vucenam, jo arī mēs neatpaliekam «no modes» un griežamies ar savu vēstuli partijas rajona komitejai. Mēs nelūdzam to ne komentēt, ne arī mums atbildēt. Mēs vienkārši gribam izteikt savu viedokli ar laikraksta starpniecību.

Sis viedoklis ne vienmēr saskan ar partijas rajona komitejas atbildīgu darbinieku viedokli. Nevaram pilnībā piekrist partijas rajona komitejas sekretāres I. Jansonē rakstam «Cienīsim un sapratīsim viens otru» laikraksta 15. septembra numurā. Vairāk arī nav ētiski dalīt cilvēkus pamatiedzīvotājos un migrantos, arī vārdu «migrants» par sevišķi ētisku nosaukt nevar. Bet tai pašā laikā, aizstāvēt nepārtraukti ieplūstošo iebrucēju straumi un uztraucoties, vai viņi šeit iūtas pietiekami paaugstināti, mēs baidāmies skatīties: «Kā tad iūtas pašī pamatiedzīvotāji?» Ja mūsu balss kļūst, lai runā fakti.

20 gadu laikā (no 1959. g. līdz 1979. g.) latviešu iedzīvotāju republikā no 62 procentiem samazinājies līdz 53,7 procentiem jeb par 8,3 procentiem.

Rīgā latvieši sastāda tikai 38,3 procentus. Iedzīvotāju mehāniskais pieaugums 1987. gadā republikā bija 18,8 tūkstoši cilvēku. Lai iebrucējušos nodrošinātu ar dzīvokļiem, bērnu dārzkiem, skolām, darbu utt., republikā nepieciešams ik gadus uzcelt tādu pilsētu kā Līvāni un Preiļi kopā.

Centīgi lokoties, migrantu priekšā, esam aizmirsuši tādu jēdzienu kā latviešu nācija (aiz bailēm iegūti nacionālistu statusu) un pamazām aizmirstam arī latviešu valodu. Vai nav apkaunojoši, ka savā zeme, savā etniskajā teritorijā, gandrīz vai ceļos metoties, latviešiem jālūdz savas valodas atzišana.

P. Romanova daudzkārt rajona presē sankcionētā importa darbaspēka izmantošana lauksaimniecībā ir vienkārši ielāpu celšana sliktā saimnieciskā mehāniskā grimošajam kuģim. Ar birokrātiskā komandējošām saimnieciskās metodēm nolaista lauksaimniecība nevar atdzimt bez radikālām reformām. Nebūs «ironijas caur asarām», ja zemniekam būs pilnīga patstāvība. Tikai patstāvība var atrisināt maksimālu enerģiju. Un tie, kas traucē atzīt zemnieku tiesības uz pilnīgu patstāvību, ir bremzes, kas neļauj piepildīt iztukšotos veikalus

plauktus ar pārtiku.

Vai P. Romanovs, lāpot satrunējošo lauksaimnieciskās ražošanas mehānismu savā rajonā un slavējot čaklos darba darītājus no kaimiņu republikām, nekad nav iedomājies, kā jūtas tāds pats partijas Verhnedvinskas rajona komitejas sekretārs, raugoties uz sava novada pamestajām sādžām? Vai viņu iespējamā tikšanās noritētu bez savstarpējiem pārmētiem?

Negribas piekrist, ka Tautas fronte nodarbosies ar jaunatnes aicināšanu uz laukiem. Acīmredzot, Tautas fronte pirmām kārtām iestāsies par radikālām saimnieciskās reformām, kuru rezultātā atkritīs jebkāda aģitācijas nepieciešamība.

Vēlamies darīt zināmu, ka mūžīgi lamātajā un peltajā buržuāziskajā Latvijā divdesmitajos gados ar lauku celtniecības lietu organizēšanu un tehnisko vadīšanu republikā nodarbojās 29 cilvēki. Pašreiz pēc visām reorganizācijām un štatu samazināšanām lauku celtniecības organizatoriskos un tehniskos jautājumus izkārto dažādu līmeņu darbinieki, kuru kopskaits vairāk nekā simtkārt pārsniedz uzrādīto skaitli.

Zīmīgi arī tas, ka vēl šodien, kad jau gadu desmitus plānveidīgi veic meliorācijas darbus,

nav izdevies sasniegt aramzemes kopējo platību, kāda bija pirms kara Latvijā. Veci cilvēki stāsta, ka gaļas un desu bijis pilnam un vēl palicis pāri, ko pārdot un pelnīt valūtu.

Nevar piekrist, ka tie daudzie Līvānu iedzīvotāji, kas iestājas pret jaunā lielpanelu mājbuves ceļa celtniecību, «atrodas stagnācijas gūstā». Mūsaprāt, stagnācijas gūstā atrodas tie, kuri gribēja uzspiest Daugavpils HES, Rīgas metro vai Igaļinas AES trešā energobloka celtniecību, kā arī tie, kuri bez tehniski ekonomiskā pamatojuma demagoģiski diskutē par kaut kāda vēl nezināma ceļa lietderību. Tas ir tikpat kā aizstāvēt vai nosodīt pavisam nezināmu cilvēku.

Kā var apgalvot, ka tikai jauna rūpnieciskā celtniecība spēs atrisināt samezglājušās so-

● REDAKCIJAS PIEBILDE. Lai gan autori nelūdz vēstuli ne komentēt, ne arī uz to atbildēt, mēs tomēr uzskatām, ka sarunai nepieciešams turpinājums, jo vēstulē skatītie jautājumi ir ļoti aktuāli. Ko par tiem domā mūsu saimniecību vadītāji, mūsu lauku cilvēki? Ko vajadzētu darīt, lai atveselotu mūsu lauksaimniecību, lai lauksaimniecība nātiesām iegūtu reālu prioritāti,

ciālās, sadzīves un kultūras problēmas Līvānos? Uzreiz rodas jautājums: «Par kādiem tad līdzekļiem šīs problēmas tik veiksmīgi risinās Preiļos, kur nekāda rūpnieciskā celtniecība jau sen nenotiek?» Vai ir taisnīgi, ka Preiļos ir viss, tas, kā trūkst Līvānos: viesnīca, stadions, sporta skola, sadzīves pakalpojumu nams, estrāde, apvedceļš (kaut arī daļējs), lai gan transporta satiksmes intensitāte ir nesalīdzināmi mazāka?

J. BRENCIS,
republikāniskā projektēšanas un mājbuves tresta vadošais inženieris enerģētiskis

A. KARPENKO,
Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta mehāniķis

J. CAUNE,
Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta ķieģeļu apdedzinātājs

nevis prioritāti pirmajai izputēt. Ceram, ka arī rajona izpildkomitejas atbildīgi darbinieki izteiks savu viedokli, iepazīstinās lasītājus, pirmām kārtām — līvāniešus, ar rajona budžeta veidošanu, ar Līvānu un Preiļu pilsētu budžetu sastādīšanas kārtību un budžetu līdzekļu sadalīt un izlietošanu. Tātad — gaidām jūsu atsauksmes un vēstules.

● Leņina kolhoza tautas kontroles grupas priekšsēdētājs otrā iecirkņa priekšnieks Anatolijs Movrinieks uzskata, ka kontroles darbā labāki rezultāti būs tad, ja tautas kontrolieri ir arī saimniecības valdes locekļi vai arī darbojas revīzijas komisijā. Tad visus jautājumus var risināt kompleksi.

● ATTELOS:

tautas kontroles grupas priekšsēdētājs A. Movrinieks (no labās) sarunā ar vienu no aktīvākajiem tautas kontrolieriem mehanizatoru V. Pastaru (viņš ir arī kolhoza valdes loceklis); trešā iecirkņa mehāniks V. Kolesnikovs daudz pūļu veita gan darbam tautas kontroles grupā, gan arī valdes revīzijas komisijā.

J. SILICKA foto

ESAM pieraduši redzēt uz rajona ceļiem autocisternas ar skaidri salasāmu uzrakstu «Piens». Tās brauc pa vienu maršrutu: kolhozs (vai sovhozs) — Preiļu siera rūpnīca. Visa šī procedūra nosaukta par piena centralizētu savākšanu.

Rajona agrorūpniecības apvienības priekšsēdētāja vietnieks A. Eglītis atceras, cik grūti bija pašā sākumā, kad trūka kvalificētu šoferu (bez tiešo pienākumu veikšanas viņiem vajadzēja vēl arī pieņemt un nodot produkciju). Beigu beigās tomēr viss it kā nokārtojās: šoferi prasīja, lai slaucējas nodotu tikai kvalitatīvu pienu, siera rūpnīca organizēja svaru saimniecību.

Vārdu sakot, izstrādātā sistēma praksē sevi attaisnoja, un

jēga? Šoferi taču jau tāpat saņem darba algu divās vietās — tieši «Lauktechnikā» un vēl arī siera rūpnīcā, kur viņiem piemaksā par piena piegādi. Tajā pašā 1986. gadā rajona agrorūpniecības apvienības padome pieņēma lēmumu kategoriski aizliegt saimniecībām maksāt šoferiem jebkādas piemaksas. Lēmumu gan pieņēma, taču aizmirsu kontrolēt tā izpildi.

Ko parādīja pēdējā pārbaude? Tikai mūsu «bagātņeks», proti — Suvorova kolhozs vien, ne brīdī nešaubīdamies, izmaksājis «Lauktechnikas» šoferim 502 rubļus. Nemiet vērā — tikai vienam šoferim un tikai pirmā pusgada laikā. Tā kā saimniecības vēl aizvien turpina nelikumīgi izmaksāt zināmas sum-

Šī „neizprotamā” centralizācija

Iidz zināmam laikam likās, ka viss norit precīzi un skaidri: «Lauktechnikas» rajona apvienības (vai arī kādas citas organizācijas) šoferis (bez pienēmāja) saimniecībā saņem pienu, aizved to uz rūpnīcu un saleļtilpnēs. Gan pienu daudzums, gan kvalitāte uzrādīta pavadzīmē un apstiprināta ar atbilstīgo darbinieku parakstiem. Tātad nav sagaidāmi nekādi «pārsteigumi»?

Un tomēr... Ne velti siera rūpnīcas direktors P. Zukulis šo centralizēto piena savākšanu uzskata par kaut ko neizprotamu un neskaidru. Viņa šaubas apstiprina tautas kontroles rajona komitejas izdarītā pārbaude. Tās rezultāts — vairāk nekā trīs lapas mašīnrakstā, kuru saturs izgaismo tikai negatīvus momentus.

Minēšu, piemēram, vienu. Jau 1986. gadā tautas kontrolieri konstatēja, ka atsevišķās saimniecībās «Lauktechnikas» rajona apvienības autocisternu šoferiem piešķir piemaksas par piena kvalitāti. Bez tam saimniecības maksāja viņiem arī par vārpīna atvešanu. Vai tam ir kāda

mas, varam secināt, ka šoferi joprojām bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem piepilda savus naudas makus uz kolhoza rēķina.

Tagad mēģināsim noskaidrot, kas tad īsti ir šoferis piena savācējs. No tautas kontroles rajona komitejas sēdē dzirdētā izriet, ka viņš ir dievs, cars, un virspavēlnieks vienā personā. Darba algu saņem trijās vietās, bet nav pakļauts nevienai organizācijai. Ko tas rada?

Šī gada jūlijā šoferis piena savācējs Radionovs kolhozā «Zelta vārpa» pieņēma 927 kilogramus piena. Preču un transporta pavadzīmē uzrādīta netika, un siera rūpnīcā šī krava pieņemta neskaitās. Toties «Lauktechnikas» rajona apvienībā atrastas divas pavadzīmes, saskaņā ar kurām tas pats šoferis tajā pašā dienā nogādājis rūpnīcā jau pavisam citu produkcijas daudzumu. Pārsteidzošākais tomēr ir tas, ka pēc siera rūpnīcas rīcībā esošajiem datiem tas pats Radionovs to pašu pienu atvedis un nodevis, uzrādot pavisam citas pavadzīmes. Vēl vienu vedumu — 590 kilo-

gramus piena — piegādājis saskaņā ar pavadzīmi, kura izrakstīta ...dienu vēlāk.

Vai esat kaut ko sapratuši? Pareizi — viss ir tā samudzināts, ka pats velns kāju nolauzīs. Turklāt ne siera rūpnīcā, ne «Lauktechnikas» rajona apvienībā neviens neprata neko šajā jautājumā paskaidrot. Secinām: šoferi brīvi manipulē ar dokumentāciju, pār kuru jābūt stingrai kontrolei. Tātad viņu personīgā lietošanā acimredzot ir neierobežots daudzums pavadzīmju. Nav grūti iedomāties, kādas tam var būt sekas.

Tāpat varam nojaust arī to, pie kā novedīs vēl citas «svāības», ko atļaujas šoferi. Labi zinādami, kur fermā glabā pienu, viņi iepilda to cisternās un, kā saka, sveiki. Kravu taču var nosvērt arī siera rūpnīcā. Turpat var noformēt arī attiecīgu dokumentāciju. Vārdu sakot, šoferi paši pieņem produkciju un paši sev to arī nodod.

Vai arī šāds variants. Kolhozā nav tādu apstākļu, lai pienu varētu nodot pirmajā šķirā, — fermā nav karstā ūdens, arī ple-

braukšana apgrūtināta. Kā lai «nogrūz» produkciju? Un par starpnieku atkal kļūst šoferis. Par zināmu atlīdzību protams. Lai nodotu produkciju, viņam taču jācieš arī zināmi zaudējumi, proti — jānopērk kāds nevainīgs suvenīrs un jāpasniedz kaut vai rūpnīcas laborantei.

Var jau būt, ka situācijas veidojas arī citādi. Var jau būt. Patiešām: par noziedznieku (kā to uzsvēra tautas kontroles komitejas priekšsēdētājs M. Lomakins, runājot minētajā sēdē) nevienu konkrēti uzskatīt nedrīkst. Lai gan patlaban, kad izveidojusies tāda situācija, nav piena pieņemšanā un nodošanā tālu arī līdz krimināli sodāmām darbībām.

Tāpēc rajona agrorūpniecības apvienības vadītājiem un speciālistiem visdrīzākā laikā jāizskata jautājumi, kas saistīti ar piena centralizēto savākšanu, bet siera rūpnīcas administrācijai beidzot būtu jāievieš kārtība savas galvenās izejvielas pieņemšanā un uzskaitē. Visbeidzot būtu jāatbild arī uz jautājumu: kā pakļautībā galu galā ir šoferi — piena savācēji?

I. KOROĻOVA.

tautas kontroles rajona komitejas ārštata inspektore

kulatīvo nolukos? Kā noskaidrojās tautas kontroles rajona komitejas sēdē, tieši fakts, ka pastāv šo konfekšu deficīts, ja ne attaisnoja, tad pielāva brāķa produkcijas izlaidi.

Komitejas locekļus samulsināja vēl viena bezsaimnieciskuma izpausme: izrādās, ka «Gotiņas» uz firmas veikalu Daugavpīlī bieži vien transportē ar pašizgāzējiem. Neticami! Agrofirma, kura saņem miljoniem rubļu peļņas, nav spējīga nodrošināt pienācīgu transportu produkcijas aizgādāšanai uz veikalu.

Agrofirmas ģenerāldirektora vietnieks V. Filimonovs komitejas sēdē bija pavisam bezpalīdzīgs. Viņš nespēja atbildēt pat uz jautājumu, kam ir jāizdod pavēle sakarā ar pārbaudes rezultātiem. Acimredzot viņa amatam ir tīri simboliska nozīme. Cerams, ka tautas kontroles rajona komitejas izteiktais rājiens palīdzēs cietes rūpnīcas vadītājam atcerēties savus tiešos pienākumus, un viņš ne tikai sodīs vainīgos, bet arī attiecīgi rīkosies, lai normalizētu «Gotiņu» ražošanu.

M. LOMAKINS.

tautas kontroles rajona komitejas priekšsēdētājs

žotāji nepārbauda, kāds ir toksisko elementu saturs konfekstēs, kaut gan tas jādara reizi pusgadā. Ierīces, ar kurām izdara

Bezsaimnieciskums

Vai parasta lieta?

analīzi, vispār nav lietošanas kārtībā. Nav arī līdzekļu, ar kuriem kontrolēt konfekšu masas vārīšanas un atdzesēšanas temperatūru un laiku. Konfekšu masu nosver uz svariem, kuri nevar nodrošināt vajadzīgo precizitāti. Tehniskā dokumentācija neatbilst prasībām, tiek pārķārti tehnoloģisko operāciju parametri, neviens nekontrolē, kā tiek ievērota tehnoloģija.

Bet pa šo laiku saražoti un realizēti jau 4596 kilogrami nestandarta produkcijas par 12868 rubliem. Saskaņā ar Valsts standartu komitejas laboratorijas priekšrakstu šī produkcija izslēgta no pārskata par plāna izpildi, bet iegūtā peļņa (2601 rublis) konfiscēta budžeta ienākumos.

Rodas jautājums: kā tā varēja notikt? Uzņēmumā taču strādā gan vadītāji, gan meistari, te ir sava laboratorija. Bet

ne jau tas ir galvenais. Ne laime tā, ka cietes rūpnīcas darbinieki, sākot ar tās vadītāju un beidzot ar strādnieku, noteikti zināja, ka ražo brāķi. Zināja, tomēr turpināja to darīt, it kā nekas nebūtu bijis, un saņēma algu — 3 rubļus 58 kapeikas par maīnas normu, tas ir — par 50 kilogramiem konfekšu. Kas nu iznāk? Ja veikalā pārdevēvis aprāpī pircēju par dažām kapeikām, tad ir skandāls gandrīz pa visu rajonu. Ja nozog valstī tūkstošus, tad tas nav nekas sevišķs, tā teikt — parasta lieta.

Jā, nepatīkami. It sevišķi, ja vērtējam notikumu morāles aspektā. Pēc «Gotiņām» tiesām ir liels pieprasījums. Bet vai tādējādi rūpnīcas darbiniekiem ir tiesības izmantot šo situāciju spe-

Rajona komitejā

Kad nav kārtīgas uzskaites...

So nepatīkamo faktu tautas kontrolieri konstatēja, pārbaudot, kā Preiļu patērētāju biedrību savienībā ievēro Latvijas PSR dzīvokļu kodeksu. Pie šāda secinājuma komisija nonāca, kad bija atklājusi vairākus trūkumus. Proti, patēris šeit nav atbildīgs par to pilsonu nēšanu uzskaitē, kuriem vajadzīgs dzīvoklis, nav pareiza lietvedība: pilsonus uzskaitē visbiežāk uzņem nevis saskaņā ar administrācijas un arodkomitejas kopīgu lēmumu, bet gan pēc vadītāju ieskatiem.

Ir bijuši gadījumi, kad netika apsekoti pieteikumus iesniegušo cilvēku dzīvokļa apstākļi. Pārķāpti arī uzskaitē nēšanas noteikumi. Piemēram, uzskaitē nēti trīs patērētāju biedrību savienības darbinieki, kuri Preiļos nodzīvojuši mazāk nekā trīs gadus, kā arī tādi cilvēki, kuriem ir personīgās mājas. Turpretī jaunos speciālistus parasti uzņem tikai kopējā rindā.

Rajona patērētāju biedrību savienībai adresēti arī vairāki pārmetumi par darbu ar iedzīvotāju vēstulēm, priekšlikumiem un sūdzībām. Šo jautājumu tautas kontroles rajona komiteja izskatīja jau 1985. gadā, diemžēl toreiz atklātie trūkumi nav novērsti līdz pat šai dienai.

Rajona patērētāju biedrību savienības priekšsēdētājam L. Sustovam aizrādīt, par nepietiekamo darbu ar iedzīvotāju vēstulēm un ieteikumiem, kā arī par dzīvokļu kodeksa neievērošanu. Komiteja uzlikusi viņam par pienākumu novērst trūkumus.

Analoga pārbaude izdarīta arī Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombinātā. Tā parādīja, ka uzskaitē uzņemšanai rindā pilnībā neatbilst dzīvokļu kodeksa prasībām. Kadru daļas darbinieki iesniegumus pieņem bez uzņēmuma vadītāja ziņas. Lielākoties uz šiem iesniegumiem nav zīmoga «Saņemts», nav uzrādīts datums un reģistrācijas numurs, kā arī vadītāja rezolūcija. Vairākus iesniegumus nav parakstījuši visi pilnvarotie ģimenes locekļi, kas dzīvo kopā un nretendē uz jaunu dzīvokļu platību. Ne vienmēr apsekoti darbinieku dzīvokļu apstākļi.

Iesniegumus neizskatā pareizajā termiņā — mēneša laikā. Bez tam konstatēts, ka uzskaitē nēti arī tādi cilvēki, kuri izmanto dzīvokļu platību, kā pārsniedz minimālo normas rēķinot uz vienu ģimenes locekli.

Neskatoties uz to, ka kombinātā situācija pakāpeniski uzlabojas, tomēr pielauti atsevišķi noietni pārķāpumi. Par to kombinātā direktoram V. Šilovam izteikts rājiens.

Pieminot Jāni Ivanovu

AIZVADĪTA gadskārtēja Jāņa Ivanova Mūzikas diena. Tā sākas ar ziedu nolikšanu pie piemiņas akmens «Babros», piedaloties Riebiņu ciema dziedātājiem un sabiedrības pārstāvjiem, un tradicionāli turpinās Rāzna muzejā Jasmuižā, bet noslēdzās ar plašu koncertu Preiļu rajona kultūras namā.

Pēdējo koncertlekcijas vada vadīja muzikologs Arvids Bomiks. Šogad pirmoreiz Mūzikas dienas ietvaros skanēja vēl viena komponista — Jāzepa Vītola mūzika, kuram šogad aprit 125. gadadiena. Viesi stāstīja par mums vēl nezināmo komponista dzīvi un daiļradē, par viņa mantojuma apguvi, meklēja kopsakarus starp Skolotāju un Skolnieku...

Vienreizēji spilgti Jāzepa Vītola dziesmu melodiskums atklās talantīgā solista Bruno Egles

izpildījuma.

Pianists Jurijs Kalnciems atskaņoja Jāzepa Vītola variācijas «Ej, saulīte, drīz pie Dieva» un Jāņa Ivanova variācijas mi minorā — skandarbū, kurš iedegli radies kara gados, bet pabeigts 1948. gadā.

Pilnīgi negaidīti mūsu slavētais simfoniskais parādījās savā pēdējā sacerējumā — vēltījumā mazmeiņai Diānai — «Vingrinājums Nr. 1», kas radies paralēli 21. (nepabeigtajai) simfonijai. Ar tā atskaņošanu bērnu aplausus izpelnījās Igors Ivanovs.

Ļoti gaidīta bija izcilās dziedātājas un konservatorijas profesores Laimas Andersones-Silāres uzstāšanās. Viņa dziedāja J. Ivanova klasiskās dziesmas «Zeme, zeme, Daugavīna», «Latgales lūdumos» u. c.

Jāatzīmē arī koncertmeistares, Vissavienības konkursu laureā-

tes Silvijas Deidules pavadījums.

J. Ivanova koncerta čellam 2. daļu atskaņoja Lailma Kunkule un pianiste Māra Aumele.

Valsts Operas un baleta teātra direktors Arvids Bomiks sarīkojuma noslēgumā koncertgrupas vārdā preliēšiem dāvāja Jāņa Ivanova «Skaņu gleznas no kino filmas «Salna pavasari» un «Symphonia humana» partitūras, kā arī Jāzepa Vītola «Dziesmas balsij un klavierēm» izdevuma 1. daļu.

Par to, ka Jāņa Ivanova Mūzikas diena kļūst par rajona kultūras dzīves neatņemamu sastāvdaļu, liecināja mūzikas dienāju terašanās arī no Līvāniem un Aglonas.

V. ROMANOVSKIS

● ATTELOS: Igors Ivanovs, Rīgas viesi pie komponista piemiņas akmens.

J. SILICKA foto

Mūsu novada vēsture

(Nobeigums. Sākums 122. numurā.)

LAI noskaidrotu, kur atradās vēstures dokumentos minētā apdzīvotā vieta Dubna (Dubnava), svarīgi atgādināt pēc vēstures avotiem zināmo faktu, ka 13. gs. 20. — 30. gados zemes tagadējo Līvānu un Jersikas apkārtnē kā lēni saņēma Rīgas bīskapa vasalis Konrāds Meijendorfs, pēc tam — viņa dēls, arī Konrāds, bet pēc viņa — tā radnieks Johans Bardeviss, kurš pieņēma uzvārdu — Ikšķilis. Ikšķilim šis apvidus piederēja līdz 15. gs. sākumam. Pēdējais no Ikšķiļiem, kuram piederēja (1376 — 1409) šis apvidus, bija Hermanis Ikšķilis. To apliecina arī uz vēstures avotiem balstītais profesora M. Taubes pētījums «Die von Uxkull» (Berlīnē, 1930 — 1936). M. Taube raksta, ka Dubnas (oriģinālā — «Dubenas») pils no 1289. līdz 1306. gadam kā lēnis pieder Johanam Ikšķilim. Te, kā redzams, nav runa par Dubnas pils celšanu, bet par Dubnas pili kā jau esošu. Pēc Johana Ikšķiļa, kā raksta M. Taube, Dubnas («Dubenas») pili manto (līdz 1348. gadam) viņa dēls, arī Johans, bet pēc tam šo pili savā īpašumā iegūst Nikolajs Ikšķilis.

Pēc M. Taubes pētījuma tagad pievēršamies vēstures dokumentiem. H. Bruininga un N. Buša savāktajā un 1908. gadā Rīgā izdotajā senrakstu (dokumentu) krājumā «Livländische Guterurkunden (aus den Jahren 1207 bis 1500)» ir publicēts 1348. gada 10. maijā sastādītais dokuments, kurā teikts, ka Rīgas arhibīskapa vasalis Nikolajs Ikšķilis pirkšanā celā savā īpašumā ar šo datumu iegūst vairākas pils un zemes, tajā skaitā arī «Dubenas» pili kopā ar visu, kas ar to robežojas, un ka šie īpašumi kā lēni pirms tam piederējuši viņa tēvam un vēl agrāk — viņa tēvcēvam. Kā redzams, Dubnas («Dubenas») pils pastāvēšana saistāma ar 13. gs. beigām. Tātad M. Taubes teiktais, ka Dubnas («Dubenas») pils kopš 1289. gada piederējusi Johanam Ikšķilim, bet pēc viņa — tā dēlam, arī Johanam, ir taisnība.

Tagad jānoskaidro, kur šī Dubnas pils atradās. Pēc H. Bruininga un N. Buša domām, kā atzīmēts paskaidrojumā, tā atradusies Daugavas kreisajā krastā Dignājas (vāciski «Dubena») pilskalnā, pretī senajai

Jersikai. Te abi baltvācu vēsturnieki un publicisti ir kļūdījušies. So kļūdaino uzskatu, acīmredzot, paļaujoties uz H. Bruiningu un N. Bušu, pauduši arī vēlāko laiku vēsturnieki, pat padomju laikā.

Arheoloģe E. Spore 1939. gada arheoloģiskajos izrakumos Dignājas pilskalnā un apmetnē noskaidrojusi, ka Dignājas pilskalna un apmetnes ziedu laiks bijis 4. — 8. gs.: agrā feodāl-

bet tai vajadzētu būt stratēģiski svarīgai vietai, ja jau otrreiz te notiek liela kauja. Polu vēsturnieks Matjass Strijkovskis (1547 — pēc 1582) savā darbā «Kronika Polska, Litewska, Zmudzka i wszytskiej Rusi» (1582) ir ievietojis Raunas baznīcā atrasto hroniku, kur precīzi norādīts šīs kaujas laiks un vieta — tā notikusi 1305. gada 12. martā pie Dubnas, bet arī te nav teikts, kas domāts ar vārdu

pieciešams vēl ieskatīties senajās kartēs un dot novērtējumu tur attēlotajam.

Daugavas kreisajā krastā, tieši pretī Dubnas grīvai, 1590. gadā Francijā izdotajā Livonijas kartē atzīmēta apdzīvota vieta «Dubna», 1610. gadā izdotajā Livonijas kartē — arī «Dubna», 1652. gadā Frankfurtē izdotajā kartē — «Dubenow», 1663. gadā Francijā izdotajā Livonijas un Igaunijas kartē — «Dube-

tā kopā ar apkārtnē zemēm kļūst par Līvu jeb Līvenu lēni, vēlāk — par īpašumu. No 1500. gada 26. jūnija senraksta (Nr. 401), kas publicēts F. G. Bunge savāktajā un 1914. gadā Rīgā un Maskavā izdotajā dokumentu krājumā «Liv- und Kurländisches Urkundenbuch», uzzinām, ka Rīgas arhibīskaps Mihaēls Hildebrands ar šo datumu izlēno «cienījamam Jurgenam Līvem par ilgu dienestu 2,5 arklus aizlaistas zemes Krustpils valsts (apgabalā) Krustpils draudzes Dubnas pagastā» pie Dubnas upes, ieskaitot arī salu Daugavā. (Tad tagadējās Līvānu pilsētas teritorijā.) Uz šīs zemes senāk atradusies trīs zemnieku sētas, kuras kopš seniem laikiem piederējušas Rusiņai («Russin»), Niklāsa Putkena («Niklaes Putkenn») un Bertolda Smita («Berthold Smidt») dzimtai. No šī senraksta mēs pirmoreiz uzzinām arī trīs seno līvāniešu vārdus. Diemžēl nav zināms, kāds liktenis viņus piemeklējis.

1517. gada 4. septembrī Rīgas arhibīskaps Jaspers Linde vēl izlēnoja Jurgenam Līvem tuvumā esošo 1,5 arklus lielo Kusīnu zemi. Tā redzams no dokumenta (Nr. 243), kas ievietots H. Bruininga savāktajā un 1923. gadā Rīgā izdotajā dokumentu krājumā «Livländisches Urkundenbuch (aus den Jahren 1501 bis 1548)».

1533. gadā Jurgens Līve vai viņa pēctecis, kurš tad jau sauca par Līvenu, te bija izveidojis savu muižu — Līvenu muižu (Lievenhof) ar muižas centru Dubnas kreisajā krastā, pie tās ietekas Daugavā. No viņa vārda senā apdzīvotā vieta Dubna (Dubnava) ieguvusi savu tagadējo nosaukumu — Līvāni.

1784. gada ģenerālmērīšanas laikā sastādītajos Daugavpils pilsētas un apriņķa zemiņu aprakstos Līvānijā dēvēti par ciemu. 18./19. gs. mītā — par miestu. 1824. gadā Līvāniem oficiāli nieškirtais miesta tiesības, bet 1926. gadā — pilsētas tiesības.

Nobeigumā atcerēsimies, ka Dubna pils pastāvēšana konstatēta jau 1289. gadā. Tātad 1989. gadā līvānieši varēs svinēt savas pilsētas 700 gadu jubileju.

A. ANSĀPKS.
vēsturnieks

Dubna, Dubena, Dubnava...

Sena Latvijas pilsēta, kura aizmirsusi savu vārdu

ma laikā (10. — 12. gs.) Dignājas pils un apmetne (senpilsēta), nokļuvusi Jersikas valdnieka pakļautībā, panikusi (no šī laika maz atradumu), bet atīstīta feodālisma laikā (13. — 17. gs.) nav pastāvējuši. Te jāuzsver, ka Dignājas muižas centrs izveidojies tikai vēlāk ap 2 km uz ziemeļiem no Dignājas pilskalna, pie Daugavas. Kaut arī Dignājas muiža vāciski saucas par «Dubenu» vai «Dubenau», tā nav ne laika, ne vietas ziņa tā «Dubena», par kuru bija un būs vēl runa šajā rakstā.

Bez tam jāsaka, ka jau minēto Ikšķiļiem piederušo Dubnas («Dubenas») pili Dignājas pilskalnā vai vispār Daugavas kreisajā krastā nemaz nevarēja meklēt, jo Sēlija, kur atrodas Dignājas pilskalns, visu laiku kopš 13. gs. sākuma piederēja Livonijas ordenim, bet ne Rīgas bīskapiem vai arhibīskapiem, kā dēļ viņi to arī nevarētu izlēnot, pat ja tā tur arī būtu. Tātad Dubnas pils jāmeklē Daugavas labajā krastā Rīgas bīskapa (vēlāk arhibīskapa) īpašumos, kas gar Daugavas labo krastu stiepās no Rīgas līdz Liksnai.

«Daugavas anālēs», kas ievietotas K. Hēlbauma sastādītajā dokumentu krājumā «Beitrag zur Quellenkunde Alt-Livlands» (Reval—Dorpat, 1873) teikts, ka 1305. gadā pie Dubnas («Dubenas») notikusi lietuviešu karaspēka kauja ar Aizkraukles komtura Johana Sēnenhāgena vadīto vācu karaspēku. Šajā kaujā kritīs arī pats J. Sēnenhāgens. Te nav teikts, vai Dubna («Dubena») ir pils vai apdzīvota vieta vispār, vai upe.

«Dubna». Bet Ernsts Strēlke paša 1863. gadā Leipciģā izdotās Hermana Vartberga Livonijas hronikas Pielikumā paskaidro, ka šī kauja notikusi 1305. gada 12. martā pie Dubnas («Dubenas») pils un uz salas, kas saucas «Rune», un ka Dubnas pils atrodas pie Daugavas starp Daugavpili un Krustpili. Bet kurā vietā tieši? Tas vēl jānoskaidro. Daugavā pretī sal pili jābūt kādai salai.

Dažos citos vēstures avotos, kur pieminēta apdzīvota vieta Dubna («Dubena») norādīts, ka tā atrodas Krustpils draudzes Dubnas («Dubenas») pagastā pie Dubnas («Dubenas») upes. Tā, piemēram, 1366. gada aktā (Nr. 1036), kas ievietots F. G. Bunge savāktajā un 1855. gadā Rēvelē izdotā dokumentu krājumā «Liv-, Est- und Curländisches Urkundenbuch II sējuma», redzams, ka Dubnas («Dubenas») pili ar apmetni un upē esošo salu «Kune» (te, kā redzams, sala nosaukumā mainīta pirmāis burtis — A. A.) Rīgas arhibīskapa vasalim Johanam Ikšķilim uz laiku bija atņēmis Livonijas ordenis. Sos īpašumu ar minēto strīda izšķiršanas aktu atkal saņem atpakaļ Johans Ikšķilis. No iepriekš teiktā varam izdarīt secinājumu, ka Dubnas pils ar apmetni atrodas pie Dubnas ietekas Daugavā, jo Daugavā pretī Dubnā grīvai ir viena liela un pāris mazākas salas. Citu Daugavas pieteku grīvās salu nav.

Lai novērstu jebkādas šaubas par apdzīvotās vietas Dubnas (Dubnavas) atrašanās vietu, ne-

«Dubna». Kadā citā 17. gs. kartē — «Dubnawe», 1772. gadā Francijā izdotajā Kurzemes un Inflantijas (Latgales) kartē — «Dubbena», 1805. gadā Vācijā izdotajā kartē — arī «Dubbena».

Te ārzemju kartogrāfi pielaiduši kļūdu, jo Daugavas kreisajā krastā, tieši pretī Dubnas grīvai, citiem vārdiem sakot, pretī Līvāniem, nav un nav bijis tādas apdzīvotas vietas. Pretī Līvānu pilsētas ziemeļu daļai Daugavas kreisajā krastā atrodas tikai Meņķi (bijuši Meņķu muiža) un nav zināms, ka tie kādreiz saukušies citādi.

Ārzemju kartogrāfi, acīmredzot, nezinādami, kurā Dubnas upes krastā isti iezīmēt Dubnu (Dubnavu), jo tā atradās abos Dubnas krastos, pie Dubnas ietekas Daugavā, to «ertības» dēļ iezīmējuši Daugavas kreisajā krastā, pretī Dubnas grīvai. Tādus piemērus, kur īstenība mijas ar neprecizitātiem vai pat kļūdām, senajās kartēs var sastapt bieži. Tā šajā rakstā jau minētajā 1590. gadā Francijā izdotajā Livonijas kartē Kuldīga parādīta Ventas abos krastos (pāreizi). Rīga — tikai Daugavas labajā krastā (neprecīzi), bet Sēlpils — Daugavas labajā krastā (nepareizi).

Bet kāds bija Dubnas (Dubnavas) tālākais liktenis, kā tā ieguva tagadējo nosaukumu?

Kā jau iepriekš bija teikts, Dubna (Dubnava) līdz 1409. gadam piederēja Ikšķiļi dzimtai. Kam tā pieder no 1409. līdz 1508. gadam, nav noskaidrots, bet sākot ar 1508. gadu

MANTOJUMS

● **SODIEN** mēs laikrakstā atklājam jaunu nodaļu «Mantojums». Tajā jūs, cienījamie lasītāji, varēsiet tuvāk iepazīties ar tiem literārajiem darbiem, kas uzrakstīti latgaliešu dialektā, kā arī citiem materiāliem senajā latgaļu valodā. Iepriekšējos gadu desmitos mēs bijām nepelnīti aizmirsuši ne tikai savu dialektu, bet arī Latgales savdabīgo un kolorīto kultūras mantojumu. Nu parāds jādzēš. Diemžēl poligrāfijas bāze patlaban vēl nedod iespēju drukāt lielus darbus un pilnībā parādīt latgaļu valodas visas nianšas. Nodaļu «Mantojums» atklājam ar ieskatu mūsu novadnieka Jura Pabērza daiļradē.

Jurs Pabērzs

Jurs Pabērzs (pseid. Klaidūns, arī Kūrmis, Zamdaga u. c.) (1891—1961) — ievērojams Latgales sabiedriskais darbinieks un rakstnieks.

Pirmie viņa dzejoļi parādās laikrakstā «Dryva». Ar 1912. gadu J. Pabērzs ir aktīvs līdzstrādnieks pie avīzes «Jaunas Ziņas», kur ievietota liela daļa viņa dzejoļu un stāstu, kā arī publicistiski raksti. 1913. gadā J. Pabērzs izdod savu pirmo dzejoļu krājumiņu «Pavasara skaņas», kas ir arī pirmais atsevišķā izdevumā iznākušais

latgaliešu dzejas krājums. Nākošajā gadā atsevišķi iznāk stāsts «Mirā laime».

1923. gadā iznāk pirmais J. Pabērza Kopotu rakstu krājums «Rūzes un ērški» — pirmais tāda veida izdevums latgaliešiem.

1940. gadā iznāca «Rakstu krājums I», kurā ievietota dzeja; gatavojās nākošajam krājumam, kurā ietilptu stāsti. Pēdējos dzīves gados Pabērzs bija iecerējis sarakstīt kultūrvēsturisku romānu «Kod gaisma ausa», bet nepaguva to realizēt.

Svešā molā

Es eju laimīgs bērībā:
Tad dzeivoju es dzimtinē.
Bet tagad vaižu bēdībā —
Es tagad toli svešutinē.

Maņ rodās tēva zaļais lauks:
Tur leiņinas, tur kalnini;
Maņ rodās mežs un
vokors jauks.
Kad pūgoi dzīsmas putniņi.

Tur saules stori sylvoki,
Tur putni bērzes jaukok dzīd,
Tur laužu vordī mīļoki,
Tur pukes dorzūs skaistok zīd...

Ak, cik tur jauki — dzimtinē!
Tur sirdei mīrs, tur priča skaņ.
Bet skume maņ, es svešutinē,
Es cūtim svešs, tī sveši maņ.

Tautišim

Brolli, mosas, laimi nesit,
Tāvu — zemei momuliņai.
Par tos eistim bērnim esit,
Dūdit vīglas dīnas viņai.

Nesit tautai gaišas dīnas,
Gaišmas dzērkti tymsā škelit,
Jaucit vacos malnos sīnas,
Gaišu tautas pilli celit...

Pavasars

Skaņos leļoj meža mola,
Putni loksta, spalgni dzīd.
Raug, kur tolok pūra gola
Kupli purini jau zīd.

Saulīte tik meilī sylda,
Gaiss tik soldons, teirs un
maigs!
Vysur jauku dzeivi pylda
Jaukais pavasara laiks.

Aizāmērst pat dīnas gryutas,
Sirds nu vovgim, sōpem rimst.
Atpērgst nūgurušas jūutas,
Breivas korstas dūmas dzymst...

Uz prišku!

Uz prišku, draugs! Lai vātra
kauc.
Lai jei uz varu tevi sauc.
Lai tymsā, mygla celu kloj,
Lai nadraugi tev priškā stoj.
Lai vilki gaudoj, suņi rej!
Bet gorā styprs uz prišku ej!
(1911)

Pa Dzimtinis kolnim un lejom

Pa Dzimtines kolnim un lejom
Tik gribis man kleist un
tūs sveikt.

Rast laudis tur atklotom sejom,
Kam vordu bez bailem var teikt.

Maņ gribis kai putnam byut
breivam
Un Dzimtines skaistumu gyut,
Sai zemē byut mīužeiģi breivam,
Tos sōrgam un aizstovam byut.
Kod Dzimtini nadīnas moku —
Nūst gryuteības leidzātu mest.
Bet gavilū dīnas kod noktu —
Lai lauts ir tai vainagu nest.

Pa Dzimtines kolnim un lejom
Lai breiveibas dzīsmi laudis dzīd.
Lai visi var atklotom sejom
Uz prišku bez nūpyutom it.
(līdz 1940)

Vijole

Tu, vijole, sovaidi, vīs skaņ,
Kod durās kas pi tovom
steigom:
Kai putneņš dzīd, kai bite saņ,
Kod mojā skrīn pēc dorba
beigom:

Tu, likās man, kai pārkyņš
graud,
Kai vējš šņoc, kroc kai jūuras
vilņi.

Kai mērstušs kryušu bērneņš
raud. —
Un tovi bolsi sopu pilni...
Un skanādama sirdei nes
Tu jūutas jaunas, dziļas,
gryutas...

Lai taidš pats byutu arī es
Un munas kūkles steigas —
jvutasi!
(1911)

Taisneības ērški

Draugs, tys tik speid kai
saules stors.
Kam sirdī dzeivoj taisnīgs gors.
Kas mok nu launa lobu škert,
Par taisneibu kam nav baist
mērt.

Gon viņam nokās mūkas nest,
Ar ļaunim laudim karu vest:
Tū laudis lomoj, nairedz.
Un nabogs viņš tik vovgus redz.
Bet gorā styprs, viņš drūši nas
Sņs ērškus lostus, cīšsonas:
Pēc taisneibas tik slopst tam
sirds
Un pašarzina — acis mirdz...
Un nārdze tam krūni like
Un vords to gūdā turāts tiks.

Sports

Masu skrējiens „Līvāni-88“

● Tradicionālais masu skrējiens pa pilsētas ielām «Līvāni-88» pulcēja dalībniekus no Jēkabpils, Madonas, Rēzeknes, Daugavpils, Cēsu, Stučkas pilsētām un rajoniem. Arī mājinieki — Līvānu skolu un uzņēmumu sportistus, kā arī priekšniekus.

Aktīvi masu skrējienā piedalījās kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj», Raina kolhoza, padomju saimniecības «Rudzāli», Oškalna un Kirova kolhozu fizikultūrieši. Lielākais dalībnieku skaits — 16 (no 761, strādājošā) bija Līvānu eksperimentālajai biokīmiskajai rūpnīcai. Biokīmika fizikultūrieši daudz strādāja sacensību organizēšanā un vadīšanā. Diemžēl to nevar teikt par citiem Līvānu iestāžu un uzņēmumu fizikultūras kolektīviem. Maz cilvēku (15 no 128 strādājošajiem) pilsētas sporta svētkos piedalījās no Līvānu eksperimentālās koksnē kons.

trukciju rūpnīcas, Līvānu stikla fabrikas (7 skrējēji, strādā 1204 cilvēki). Nemaz nepiedalījās Preiļu 21. PMK, Līvānu PMK, kūdras fabrikas kolektīvi.

Bēdīgs secinājums radies par Preiļu pilsētas iestāžu un uzņēmumu fizikultūras kolektīviem. Arī šajās sacensībās startēja tikai izglītības darbinieki. Ir jau labi, ja pats sporta metodikis (domāju SCO, «Lauktechniku», rajona sadzīves pakalpojumu kombinātu) piedalās masu sporta sarīkojumā. Bet vai nebūtu labāk, ja sporta dzīves organizatori sacensībām sagatavotu un organizētu strādājošos. Jo ar metodiku ciktstēšanās vien, kā tas, piemēram, bija Līvānos, tomēr ir daudz par maz.

Galvenais veikt distanci. Par šādu patiesību neviens nešaubās. Vēl vairāk to rosināja pieņemšanas velte — sporta biedrības «Daugava» dāvātais vimpelītis katram, kurš nonācis līdz finišam. Protams, neviens neliedza

arī uzvarēt un pārvest mājās Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas dāvātās balvas.

Starp 228 skrējējiem, kuri veica savai vecuma grupai atbilstošas distančes, par uzvarētjiem kļuva — Lēna Rakšina no Preiļu 2. vidusskolas, Juris Seilis no Jēkabpils 4. vidusskolas, Cēsu sportists Ivars Zeltiņš Rita Baško no Jēkabpils 4. vidusskolas, daugavpīlietis Arturs Pinka, Maija Tērauda no rajona izglītības darbinieku fizkolektīva, Madona skrējēju kluba «Gaiziņš» sportists Gunārs Mats, Līvānu koksnē konstrukciju rūpnīcas vieglatlēte Māriete Kozlovska, Stučkas sportiste Velta Brusa, Raina kolhoza fizkultūrieši Viktors Vasiļjevs.

Daudzi dalībnieki skrēja piecus kilometrus bez laika kontroles.

A. VELDRE

Redaktors P. PIZELIS

Sludinājumi

TIKAI 3 DIENAS!

18., 19. un 20. oktobrī Preiļos viesojas pārvietojamais

ZOOCIRKS.

Ekspozīcijā varēs apskatīt vairāk nekā 50 veidu dzīvniekus, kuri sastopami visos mūsu planētas kontinentos. To vidū — lauvas, tīģeri, panteras, jaguāri, pumas, lūši, dingo suņi, vilki, baltie, brūnie un Himalaju lāči, pērtiķi, Āfrikas begemots un citi dzīvnieki.

Darba laiks no plkst. 10.00 līdz 18.30.

Plēsīgo zvēru barošana notiks skatītāju klātbūtnē plkst. 17.00.

Zoocirks izvietosies bērnu spēļu laukumā Košukova ielā.

TIKAI 3 DIENAS!

18., 19. un 20. oktobrī Preiļos viesojas

MOTOCIRKS.

Motocirks piedāvā aizraujošus priekšnesumus atrakcijās «Motovertikāle» un «Drosmes lode». Piedalās motosportisti un cirka mākslinieki.

Darba laiks no plkst. 10.00 līdz 18.30.

Motocirks darbosies laukumā Košukova ielā.

PREIĻU RAJONA DZIVOKĻU UN KOMUNĀLĀS SAIMNIECIBAS RAZOŠANAS APVIENTĪBA

pārdod darba zirgu. Interesēties Preiļos, Rīgas ielā 4. Tālrunis — 22236 vai 22401.

PREIĻU RAJONA IEDZIVOTĀJU ZINĀŠANĀI

Sakarā ar iedzīvotāju izteiktajam prasībām oktobrī varēs papildus iegādāties vienu kilogramu cukura par janvāra mēneša talonu.

Par janvāra mēneša taloniem cukuru varēs iegādāties tikai 1988. gada oktobrī.

Preiļu rajona patērētāju biedrību savienības valde

Pelēču ciema padomes izpildkomiteja 1988. gada 29. oktobrī rīko SVECISU VAKARU Pelēču kapos plkst. 18.00, Gornijašu kapos — plkst. 19.30.

Pelēču ciema izpildkomiteja

1988. gada 29. oktobrī plkst. 18.00 Turku ciema izpildkomiteja Draudzes kapsētā rīko SVECISU VAKARU.

Darbam Līvānos vajadzīgas audējas un viņu mācekles. Darbam Preiļos un Līvānos vajadzīgi sargi. Alga — 70 rubļi mēnesī. Tie sargi, kuriem būs savs suns, saņems 25 rubļu piemaksu.

Pieteikties darbiekārtošanas biroja. Tālrunis — 23100 vai 43723.

Līdzjūtības

OSKALNA KOLHOZA PUTNU FERMA

Šī gada 17. un 18. oktobrī no plkst. 10.00 līdz 15.00 iedzīvotājiem pārdos audzēšanai jaunās vistīņas.

Vienas vistīņas cena — 4 rubļi.

Oškalna kolhoza valde

PARDOD govī. Tālrunis — 52405.

PARDOD slaucamu govī kolhoza «Dzintars». «Lazdānos». Rihards Lazdāns.

Nesilda vairs dziesma tevi,
Neaust tev vairs ziedu rīts,
Tikai tas, ko darbā devi,
Ir šai zemē ierakstīts.
(V. Rūja)

Esam kopā ar JĀZEPA DOŠĀ tuviniekiem, viņu smiltajā auzvadot.

Bijušie darbabiedri Mozulu fermā

Cik daudz prieka, cik daudz
bēdu

Glabā tēva mūža stāsts,
Tomēr visiem laikiem pāri
Liecās dzimtas zemes glāsts.

(V. Rūja)

Izsakām dziļu līdzjūtību Monikai Pūdzai sakarā ar TEVA nāvi.

Veikala «Celtņieks» kolektīvs

Ārpusresoru apsardzes nodaļa izsaka dziļu līdzjūtību Amālijai Gavarei sakarā ar BRĀĻA nāvi.

Preiļu patērētāju biedrības kolektīvs izsaka dziļu līdzjūtību Monikai Pūdzai sakarā ar TEVA nāvi.

Mana baltā un mierīgā māte,
Drīz jau ledus pukes vien
ziedēs te.
Es tās nemšu un nesišu tev
Arī tad, ja pa ceļam tās izkusīs.
(O. Vācletis)

Esam kopā ar Valentīnu Masāni, MAMULU smiltajā pavadot.

Turku ciema izpildkomiteja un deputāti

„LEŅINA KAROGS“

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodā

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Преильского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Преиля, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996, atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jaunatnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSP Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Valkas ielā 1. 1 nos. iespiedeloksne. Ofsetiespiedums.

Metiens 14 138 eks. (latv. val. 10 042 eks., krievu val. 4 096 eks.).
Indekss 68169.

Pas. 1479.